

הרי, למאי הילכתא עבדת חבי, לשם מה פסקת וחתכת את כנף טליתו של אותו המת, איזו הלכה היה ברצונך ללימוד מותך התבוננות באומה כנף?

ובודאי עשית כך, כדי למידע **אי הלכה בכית שמאלי הסוברים**: ארבעה חוטים כפולים יש בכל אחת מרבע הציגות שבכנפי הטלית, **אי כביה הלל הסוברים**: שלשה חוטים כפולים יש שם.

אם כן, אמנם לא היה אפשרות להביא את הכנף עצמה, כדי להראותה לחכמים, אבל אייבעי לך **למיומני חוטין ולמיומני חוליות**, יכול להיות למנות בעצמך את מנין החוטים שבכנף ואח מנין חוליותה<sup>(6)</sup> כדי לדעת כי מי ההלכה, ומדוע החזרת את הכנף بلا שחתבונת בה קודם לך!?

הוסיף ההוא טיעא ואמר לנו: תא אחוי לך, בא ואראה לך, את הר סיני.

**אולי, חזאי דהדרא ליה עקרבא, וקיימת כי**

מה?

אם לקחת — **אחדרתיה, החזירחו, כדי שנוכל להמשיך בדרכינו.**

דגמיורי, קבלה בידינו,<sup>(4)</sup> דמן דשקל מידי מיניהם, לא מסתני לך, מי שלוקח מהם דבר מה, אינו יכול ללכת.

**אולי, אחדרתיה, החזרתי את כנף הטלית שחתכתה, והדר מסתני לך, יכולם היינו להמשיך בדרכינו.**

**בי אתה לקמיה דרבנן, סיפרתי להם מעשה זה.**

התרעמו עלי החכמים ואמרו לי: כל אדם ששמו **אבא**,<sup>(5)</sup> הרי הוא שוטה כחמורא, ובכל אדם שהוא בר בר חנה [נכדו של חנה] הרי הוא **סיבטא** [שוטה]. וכוכנתם הייתה, להתרעם על רבה — רב**י** אבא, שהיה בר בר חנה.

עשות שבע חוליות, ובכל חוליא כורכים את אחד החוטים [ה"شمץ"] שלוש פעמים [וכן שיטת הרמב"ם פרק א מהלכות ציצית הלכה ז], או שלא נמסר מספר מסוימים של חוליות — מה שבין קשר לשקר, אבל בכל חוליא וחוליא צריך לכrown לכתילה לא פחות משבע כריכות ולא יותר מששלה עשרה. [וכן שיטת הראב"ד שם בשם רב נתרונא גאון, וראה ביאור הגרא"א (אורח חיים יא יד) דבזה תלויה הפלוגתא אם בחוליא שנייה כורכים ח או ט כריכות]. ושיטת הרשב"ם היא כשיתה הראשונה בכל חוליא יש לכrown שלוש כריכות ולא יותר.

והנה לא נתפרק פלוגתא דבית שマイ ובית הלל במנין החוליות, אלא שבמנחות מא ב

4. בהרבה מקומות שבש"ס גמירי היינו הלכה למשה מסיני, אבל הכא אם ישמעאל נקרי היה סוחר זה, לא יתכן לפרש דבריו אלא שקבלת היא בידו. [וראה במהר"ל שפריש טעם לכך שי אפשר לקחת מהם חוץ וללכת].

5. ב"בן יהודע" תמה איך ביוז אותו כל כך? ועוד הלא כמה תנאים ואמוראים נקרו בשם אבא, ואיך יכולטו בפייהם לומר כל אבא חמורא, ראה מה שתירץ שם ובמהר"ל וב"צפנת פענח".

6. כתוב הרשב"ם: שלשה חוטין גדייל קרי חוליא. וראה מנוחות לט א ברש"י ותוספות ד"ה לא יפחחות דעתךם המפרשים אם מצות ציצית היא